

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra Den gamle Marquis

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 176. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann10tom-shoot-idm140515552061840/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Pander. Det varede en lille halv Time, saa kom den kvikke Stuepige ind:

„Hendes Naade er visibel!“ —

Ja virkelig, hun var visibel. Hun laa under den store, blomstrende Sengehimmel, i lutter hvidt Flor med Tyll og Blonder og Kniplinger. Hendes Ansigtsfarve var dødbleg og gullig; hendes Kinder var let sminkede, hendes Læber stærkt røde; det gylden-blonde Haar var sat op med Krøller og Krus, og der glimtede et diademlignende Smykke deri. Trods det pandemiske i den hele „Apparition“ lignede hun dog nu en stor Dame, en Dronninguin paa Sottesengen. Paa en Stumtjener udenfor Sengen stod to Flasker Crémant, optrukne, og tre store Glaspokaier. Med rystende Haand greb hun en Flaske — vi vilde hjælpe hende, men hun vinkede afværgende og skænkede op i Glassene, uden at spilde en Draabe. „Paa Deres Sundhed! mine herrer — og Tak! Nej, De maa drikke ud — saadan!“ ... Og hun skænkede atter og nedsvælgede den mousserende Drik, langsomt, med dvælende, distraet Velbehag.

Uden at se paa os, med lukkede Øjne næsten, sagde hun: „De er lykkelige — de er unge Mænd endnu — de kan nyde — nyde ...!“ Og hun syntes, missende med Blikket, at skue langt bort — ud over et langt Livs Oplevelser, Triumfer, Erfaringer ... hvilke? Saa fortrak hendes Mund sig, de graa Øjne funkede — hun saa næsten hadefuldt paa os, at vi stod dér solbrændte, endnu gennemblødte af Regnen, som to ret vel udrustede Vandringsmænd ... og hun tømte hurtigt Glasset, rakte Haanden ud — til Haandkys — Audiensen var forbi!

Siden den Dag viste hun sig ikke længer neden under. Stormen havde knækket hende. Sommeren var endt, Selskabet for længst spredt, den gamle Marquise blev alene tilbage.

Da jeg fem, seks Maaneder senere igen gæstede Tarvis, var hun lige akkurat begravet — fra Fattighusets Ligkapel. Hotelværtten var bleven „dækker“ ved Salget af hendes Smykker; det sidste gik med til Begravelsesomkostningerne. Men vi skal jo heller intet tage med os! forklarede Stedets Sognepræst. Der var intet at stille op med hende — sagde han paa sin filosofisk overlegne Maade — der var ikke Alvor i hende; men hun døde dog som Katolik — *requiescat in pace!*

Min lille Ven Lægen havde sin Version paa Sagen: „Du kan forestille Dig det hele! De sidste to Maaneder nød hun intet andet end Kognak og Champagne. Hun og jeg blev omsider forligt — da jeg intet „skrev op“ til hende. Jeg arvede hendes Rejsebibliotek. Det vil interessere Dig at læse det igennem — jeg gider ikke. Den lille søde Hotelkone arvede hendes Lintøj og hendes Kjoler; alt var nyt